

În plină lumină*

► Refuz imitația: cînd văd un cocoșat îmi îndrept spinarea, nu mă gîrbovesc.

► Nu o dată, excesul este expresia sterilității.

► Din abandonurile „vîrstei a treia”: „mă lasă picioarele”, „mă lasă vederea”, „mă lasă ficatul”, „mă lasă rinichii”, „mă lasă inima”...

► Cu unii dintre „greșiți”, prezentul e clement; cu alții e necruțător și, odată ce au fost trimiși în Infern, nu-i mai recuperează nimeni.

► O bună prefață e ca bobul de muștar, din care aduni apoi un snop de sugestii.

► Tînăr, mi se părea că scara dintre etaje are o singură treaptă; acum știu că are 17.

► Sînt un „expirat”: cred încă – vai! – în „rolul intelectual al presei”.

► Graduarea cinstei duce la indulgențe nemeritate.

► N-am înhămat pe nimeni la treburile mele. Orice ajutor a fost sporadic și limitat.

► O declarație cu parfum de țată intelectuală: „Eu am zis, el a zis, dar acum sîntem prieteni”. Aferim!

► O foame cum nu s-a mai văzut: foamea de titluri academice.

► „Lu Hu (China), cea mai tristă pisică din lume”. Cel ce a spus-o nu-i, desigur, un jurnalist obișnuit; e și poet. Numai poeții sînt capabili de atari „măsurători”.

► Privirile în trecut îmi dau nu numai o senzație de iremediabil, ci și una de impardonabil.

► Zilnic, de cum deschid ochii și pînă mă culc, fie că stau în casă, fie că ies, am motive să spun barem o dată: „Binecuvîntează, suflete

al meu, pe Domnul!”

► Ca și Minulescu (v. *Opere*, 4, p. 535), eu „cred că omul care se explică se micșorează”. Ori de cîte ori am făcut-o, am rămas cu un gust de insatisfacție și inutilitate. Sînt chestiuni în care e penibil să fii propriul tău avocat.

► Răul se răspîndește cu viteze supersonice; binele a rămas la stadiul carului cu boi.

► Cînd citesc, un cuvînt inexact mă jenează la fel ca un fir de păr crescut pe nasul unei doamne frumoase: deși n-aș vrea să-l privesc, nu-mi pot lua ochii de la el.

Zigzaguri

► O dilemă actuală: habarniști în funcții, sau funcții pentru habarniști?

► Nu folosesc portofelul ca instrument de apreciere a realității. Dacă aș facea-o, ar trebui să fiu mereu agasat și pus pe contestații.

► Singurii inși veseli de la care întorc ochii sînt nebunii. Am zărit azi unul țupăind caraghios și privindu-se într-o vitrină. Cerea aprobarea trecătorilor pentru asiduitate. M-am abținut să-l bag în seamă, dar tot mi-a stricat ziua!...

► E nepotrivit să judeci pe cineva doar după ultima situație la care a parvenit. Ca biograf, mă interesează întreg drumul pînă la ea.

► Dovada unui rest de tinerețe: mă insultă tendențiozitatea unui titlu ca „România, țară de pensionari”.

► Aleile colegiului pe lîngă care trec sînt pline de domnișoare rupte în genunchi și policolare (cu capeluri verzi, roze, roșii, pestrițe). Ce *blîdnițe* (ca să folosesc un cuvînt pe care nu-l vor învăța niciodată) s-ar putea să iasă din ele! N-aș vrea să le fiu profesor nici măcar o oră.

► O „săptămîină stearpă”: speram să umplu o fasciculă și abia de am notat un gînd pregnant.

► Mi-a spus o vorbă de la care s-ar putea porni un eseu: *lacrimă*.

► Îmi justific – mie însumi, cît și celor ce mi-o impută – scăderea curiozității față de așa-zisele „noutăți” cu o frază din *Le Jardin d'Epicur* de Anatole France: „J'ai passé l'âge herveux où l'on admire ce qu'on ne comprend pas. J'aime la lumière”. Da, am ajuns la vîrsta la care nu mai pot recepta decît lucrurile clare.

► Gîndurile nenotate se evaporă la fel de repede ca picăturile de ploaie pe tabla unui acoperiș încins de soare.

► Pînea textului e bună sau e rea, după cum îi grîul pe care îl dai minții să macine. În caz de amestec, nici un ameliorator nu poate estompa izul de neghină.

► Tinerețe, bătrînețe – două vîrste? Nu: ipostaze ale unor specii diferite!

► Lucrul nefăcut la timp devine piedică pentru toate lucrurile care urmează a fi făcute.

► Nu numai societatea te poate altera, dar și singurătatea; chiar mai grav!

► Politicienii de azi nu cunosc „modul amiabil”: țifna și vulgaritatea sînt manifestările lor publice cele mai frecvente.

► Este posibilă o victorie a „blinzilor“?...

► Doamne, n-am certitudini, ci doar rugăminți!...

► O, *hypocrite lecteur*, care vorbești cu dezinvoltură despre operele scriitorilor mari, deși n-ai intrat nici măcar în tinda lor!

► Îmi plac stelele, nu focurile de artificii.

► De câte ori trebuie să fie numit cineva „mincinos“, azi, ca să nu mai crezi în el?

► Fericit bărbatul care citește și înțelege ceea ce citește pînă în ultima sa zi.

► Cimentul convingerilor mele provine din îndoieli.

► Iaca lipsă: nu le-a spus încă nimeni „Sfârșiți odată basmul ăsta cu cocoșul roșu!“

► Important nu-i cît cuprindem, ci cît aprofundăm.

► Medicamentele slabe duc la proliferarea farmaciilor.

► Orincotro aş privi, sînt cu fața spre Dumnezeu.

► Eșecurile fac ridicole clișeele pompoase.

► Ignorăm lapsurile de la tinerete, dar sîntem amarnici cu cele de la bătrînețe.

► În două situații mă întreb „Ce este omul?“, cînd văd un copil, încă nesigur pe mersul lui, și cînd văd un bătrîn tremurător, dezorientat.

► Declarația de război a unei „doamne cu cățel“: „Am să stau la geam, și cînd am s-o văd, am s-o spurc!“ Blocurile sînt pline de „doamne cu căței“.

► Neîncrederea în justiție lungeste lanțul răzbnărilor.

► M-a trecut prin baia de

acid a celor mai rele bănuieli.

► Pentru atenționări, lucrătorii de pe schelele de la blocul vecin au o singură interjecție: „Uă!“ Pentru a-și completa mesajele, fluieră!

► „Păcerile multe te fac vulgar“ (Ilarie Chendi). Cîteodată, chiar și una singură.

► Pe afișul compus cu majuscule, scrie: „Vîndem paltoane de sezon“. E mijloc de februarie. Nu mă pot abține și întreb: „Pe cele de vară le-ați terminat?“

► Luptă veche la români: lupta cu (expresie scoasă dintr-un editorial al unei publicații interbelice) „nepăsarea și tembelismul“.

► Motiv de frămîntări: folosirea cuvîntului potrivit în *spațiul* potrivit. Nu toate rezonează în orice loc. Sînt cuvinte de seminar și cuvinte de piață, cuvinte de biserică și cuvinte de stadion ș.a.m.d.

► Intervalul dintre aparițiile a două numere ale unei reviste poate fi, pentru oricare dintre autori, intervalul dintre viață și posteritate.

► În ciuda înfierbîntării cu care sînt scrise, articolele politice se răcesc cel mai repede.

► „Am găsit multe lichele în meseria noastră“, arăta, într-un interviu, Tudor Arghezi. Specia n-a putut fi dezrădăcinată nici în timpul său, nici mai tîrziu. Spre indignarea celor onești, lichelele trec de la un regim politic la altul: prosperă și pe piatră, și pe îngheț.

► Stresul în trei cuvinte: presiune, neputință, inadecvare.

► Ceea ce a spus era tot afit de repugnant ca și cum ar fi scuipat într-o fîntînă.

► „Îmbogățiții de război nu merg pe jos pe Calea Victoriei“, observa cineva, în *Omul liber*, la un lustru de la terminarea primei conflagrații mondiale. Însă atunci Capitala avea cam tot atâtea automobile cîte se

adună azi la un stop pe amintita arteră!

► Principala mea supărare e că la vîrsta aceasta continui să fac treabă de furnică, în loc să fac treabă de albină. Înalt mușuroaie, nu umplu faguri.

► Un termen mîntuitor, evocînd ceva îndepărtat și larg: *speranță*.

► Tuturor le plac lucrurile din străini (cf. Montaigne, *Eseuri*, 2, p. 513), fenomenul e general uman, dar la noi – și nu de ieri, de alaltăieri – aceasta are caracter de manie.

► La țărani (mă rog, fermierii) actuali, nici florile nu sînt „bio“.

► Cui să-i citez vorba criticului „Cultura îmbogățește sufletul, dîndu-i cea mai mare fericire din lume“? O, dacă în „discursul“ meu m-aș referi la niscai bagatele, auditoriul ar vibra!

► După o ploaie, se poate ști cantitatea de apă căzută, nu și numărul picăturilor din ea.

► Și-n rugăciuni e o margine: dacă o treci, „duhul bun“ se schimbă în „duh rău“, liniștea în agitație.

► „Politeța – mi-a spus într-o zi Nicu, prietenul meu de la Institut – a devenit floare de colț“. Dovadă că am fost de acord, îl citez.

► Cînd aud de „grup infracțional organizat“ (la nivel înalt) îmi vine imediat în minte formula lui Tudor Vladimirescu: „tagma jefuitoarelor“. E mai puțin „tehnică“, dar e mai sugestivă.

► Lumea de azi iubește varietatea; unii – doar varietățile.

► Statul e din ce în ce mai amorțit, mai debil. N-are viziune, n-are inițiative mobilizatoare, nu însuflă elanuri...

Constantin CĂLIN

* Din volumul cu același titlu, în pregătire la Editura Babel.